

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 6. Vtrum opera mortua per poenitentiam vivificantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

Si Rex ob officia præstita debeat tibi mille, & tu ipsum capitaliter postea offendas, potest quidem tibi non soluere, & capite plectere; tamen si tu illi perfecte pro illo crimine satisfacias, rursus reuiviscet illud debitum, & Rex ex iustitiâ tenebitur sicut antea. Simili modo in proposito. Confirmatur: nam per opera nostra bona applicantur nobis Christi merita, quæ semper manent in acceptatione diuinâ, & nobis applicata sunt efficacia, nisi per indignitatem subiecti contingat impediri.

9
Si moriaris in mortali, merita extinguuntur.

10
Per pœnitentiam etiam in hac vita restituitur omnis gratia.

Aduerte tamen, si moriaris in peccato mortifero, non amplius manere opera tua acceptata ad præmium, sed penitus extinguuntur; similiter & Christi merita quatenus tibi fuerant donata. Quamdiu autem sumus in hac vita, non extinguuntur, sed veluti sopiuntur.

Altera Pars Propositionis, scilicet *Etiam gratiâ pristinam restitui in hac vita, est prædictorum Auctorum, præter Scotum, Durandum, & Marsilium, qui putant gratiam illam restitui solum in alterâ vitâ. Sed*

Probatur Primò: Quia secundum legem ordinatam nemo acceptatur ad gloriam, nisi simul acceptetur ad gratiam: ergo neque ad maiorem gloriam acceptabitur, nisi ad maiorem gratiam acceptetur: atqui dum merita restituntur, acceptatur homo ad maiorem gloriam: ergo etiam ad maiorem gratiam. Si dicas id verum esse, sed non idcirco illam gratiam dari in hac vitâ. Contrâ: quia non est ratio differendi illam gratiam in vitam futuram, cum pertineat ad statum huius vitæ, sitque homini debita, sicut supra diximus de augmento gratiæ. Idcirco enim, dum homo meretur augmentum gratiæ & gloriæ, datur augmentum gratiæ statim, quia non est ratio differendi, cum ad statum huius vitæ pertineat; augmentum verò gloriæ differtur, quia pertinet ad alteram vitam.

Probatur Secundò: quia merita præcedentia erant merita ex vi gratiæ, quam supponebant; ex hac enim habebant virtutem meritoriam: ergo ut redeant merita, debet redire idem fundamentum, id est, per gratiam, ex qua vim meritoriam habent.

11
Etiam redit gratia, quæ data fuit per Sacramenta.

Tertia Pars Propositionis, *Quod etiam gratia restituitur, quæ data fuit per Sacramenta, potest probari iisdem rationibus: nam vis Sacramenti æquivaleret merito; ita enim iustificat & tribuit ius ad gloriam, sicut proprium meritum, & quidem efficacius. Ratio est: quia Sacramentum applicat nobis Christi meritum, & facit illud esse veluti meritum nostrum: ergo illud meritum, per peccatum impeditum & consopitum, rursus efficaciam habebit impedimento sublato, & propter illud gratia amissa restituetur.*

12
Obiectio
Soluitur.

Gratia datur secundum dispositionem suscipiendi.

Sed contrâ: Obijcitur Primò, Gratia datur secundum dispositionem suscipientis: ergo non datur maior, quam sit dispositio. Respondeo; Gratiam semper dari iuxta hominis dispositionem, partim quæ nunc est, partim quæ fuit. Nam iuxta dispositionem, quæ nunc est, id est, iuxta presentem contritionem datur certa gratiæ mensura, quæ huic dispositioni per se debetur, etiam si nulla alia merita præcesserint: sed gratia pristina datur iuxta dispositionem, quæ in homine fuit, tum per contritionem, tum per merita præcedentia. Præsens enim pœnitentia peccatoris duo præstat:

Primò, quòd sit dispositio ad nouam gratiam; & sic confert certam mensuram nouæ gratiæ; Secundò quod remoueat impedimenta gratiæ pristinæ; & sic est causa cur gratia pristina restituitur, non vt disponens ad illam, sed vt remouens illius impedimentum.

Obiectio

Obijcitur Secundò: Si restitueretur pœnitenti tota gratia pristina, fieret repente ex maximis sceleribus perfectus: quod est absurdum. Pater, vt si quis multos annos sanctè vixisset, & postea multos sceleratè, ad minimam pœnitentiam reciperet totam pristinam sanctitatem & perfectionem. Respondeo: Illum fore tam perfectum habitu, quam vnquam antea fuerat; non tamen actu, id est, expedito vsu habituum, idque ob prauas inclinationes, quæ ex prioribus peccatis sunt relicta; ob quas etiam fit (non autem ob habitus imperfectionem) vt talis sentiat multas difficultates in virtutum actionibus. Quod autem Dominicus Soto vrget ex Gregorio, *Charitas magna operatur, si est; si autè operari recusat, charitas non est; intelligendum non de habitu, sed de actu charitatis interno, qui magna operatur exterius, si est; si autem operari recusat, charitas non est.*

Soluitur.

Obijcitur Tertio: Adamo pœnitenti non fuit restituta immortalitas: ergo non redit gratia pristina. Respondeo: Ea tantum restituitur, quæ per se hominem Deo gratum reddunt, & ius ad gloriâ cælestem tribuunt; vt sunt gratia & habitus virtutum infusarum, & merita vitæ æternæ. Alia verò dona non est necesse statim restitui, sed satis est vt suo tempore restituantur, quando omnis omnino peccati pœna tollitur.

13
Obiectio

Soluitur.

Quæ dona præter gratiam, restituantur.

Obijcitur Quarto: Hac sententia videtur potest adferre hominibus, tum in pœnitendo, tum etiam in cauendo peccato. Confirmatur: quia incredibile videtur Deum ad minimam pœnitentiam, seu contritionem, post maximam peccata restituisse statim omnia pristina bona. Respondeo: Non magis adferre teporem, quam summam illam facilitatem remissionis peccatorum, quam Dominus nobis contulit per Sacramentum Pœnitentiæ. Neque hoc est magis incredibile, quam Deum ad minimam pœnitentiam condonare infinita peccata quo ad culpam.

Obiectio

Soluitur.

ARTICVLVS VI.

Virum opera mortua per Pœnitentiam viuificentur?

Respondeatur Negatiue. Et quidem de operibus mortuis, id est, de peccatis, de quibus Apostolus ad Hebræos 9. v. 14. *Sanguis Christi emundabit conscientias nostras ab operibus mortuis, certum est nunquam posse viuificari. Idè enim opus, quod antea erant peccatum, non potest postea fieri acceptum Deo per solam mutationem hominis. Sed QVÆSTIO EST DE OPERIBUS MORALITER BONIS, VEL ETIAM DE OPERIBUS SUPERNATURALIBUS IN STATU PECCATI MORTIFERI FACTIS.*

14

Respondeo & Dico Primò: Hæc opera non possunt viuificari per sequentem pœnitentiam, neque ad meritum neque ad satisfactionem. Non loquor modò de Sacramentis vel eorû partibus. Prior Pars, Quod non ad meritum vitæ æternæ viuificentur:

15

Opera in statu peccati mortalis facta non reuiviscunt ad meritum.